

не за дълго: още същата нощ се дигнала ужасна тревога въ цѣль Прилѣпъ. О, не е имало, не се е намѣрилъ извергъ въ Прилѣпъ, който да прѣдаде Гавазова, да продаде Чемкова! Но уви, тѣ били въ града, били въ тия кѣщи, които бюлюци заптии и нязами сж тършували елна по една... И, най-послѣ, злѣкъртили вратата и на тѣхното скривалищце... Ужасно било: веригата отъ вѣоржжени врагове била непрѣкосима въ тѣснитѣ ония улички:—Неминуемо било или невѣрне смъртъ, или позорно падение! Гавазовъ стрѣвно надзѣрналъ, посегналъ послѣ, свалилъ съ револвера си мъртавъ на мѣсто полицаятъ и се оттегилъ. „Дръжъ се Чемка! Ще умремъ“,—казалъ той на Чемкова; „стекла се пѣплачъ поганци, братче!“—Чемковъ извилъ тѣжнии очи и глухо казалъ:—„само не живи, брате! Най-вѣрно е: стрѣли въ менъ.... стрѣли, а послѣ въ себе си“ — и разкрилъ рѣцѣ, за дано свари да го прѣгърне... Великъ Гавазовъ, великъ и въ послѣдната минута на своя животъ, великъ като всичко въ примитивния чистъ народъ: не мислилъ той още за себе си, въ револвера му имало още петъ патрона, — изсипалъ тритѣ въ врага, а послѣ вече се обърналъ къмъ Чемкова...

... Обърналъ се къмъ него, разкрилъ прѣгрѣдкитѣ си съ лѣва рѣка, съ дѣсна допрѣлъ револвера въ челото му и — убилъ го съ „вѣрна“ смъртъ.... Убилъ го и притисналъ го до сърдцето си, че обърналъ тогасъ револвера, па разбилъ и своята бурна, бурна глава.

.....

